

Sygn. akt IIW 2117/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01.06.2016r

Sąd Rejonowy w Zakopanem Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Janusz Kukla

Protokolant sek. sąd. G. P.

sprawy z oskarżenia (...) w K., znak (...)

przeciwko

T. S.,

s. W. i H. z d. S.,

urodz. (...) w C.,

obwinionemu o to, że:

w dniu 2 lutego 2015r., o godzinie 13.37, w miejscowości W., kierując samochodem osobowym marki A., o numerze rejestracyjnym (...), przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 21 km/h,

to jest o wykroczenie z art. 92a kw

I. uznaje obwinionego T. S. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę grzywny w kwocie 100 (stu) złotych,

II. na zasadzie art. 118 § 1 i 4kpw w zw. z art. 119kpw i art. 627kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków i kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II W 2117/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 1 czerwca 2016 r.

Samochód osobowy marki A. o nr rej. (...) stanowi własność H. S.. Obwiniony T. S. jest mężem właścicielki wskazanego wyżej pojazdu oraz jego użytkownikiem.

(dowód: żądanie k. 3, pismo (...) w K. k. 9, notatka urzędowa k. 12, pismo Starostwa Powiatowego w N. wraz z fotografią H. S. k. 28-30)

W dniu 2 lutego 2015 r. obwiniony T. S. prowadził samochód osobowy marki A. o numerze rejestracyjnym (...).

(dowód: fotografia z zapisem prędkości k. 3, 7, 11, pismo Urzędu Gminy K. wraz z fotografią k.5)

W dniu 2 lutego 2015 r., o godzinie 13:37 w miejscowości W., radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdu w ruchu drogowym, zarejestrował przekroczenie przez obwinionego T. S. kierującego samochodem osobowym marki A.

o numerze rejestracyjnym (...), dozwolonej prędkości, wynoszącej w obszarze zabudowanym w godzinach od 5.00 do 23.00 - 50 km/h, o 21 km/h.

(dowód: fotografia z zapisem prędkości k. 3, 7, 11, pismo Urzędu Gminy K. wraz z fotografią k.5)

Wobec stwierdzonego naruszenia przepisów ruchu drogowego, (...) w K. przesłała właścicielowi samochodu osobowego marki A. o nr rej. (...), a to H. S., a następnie jej małżonkowi - użytkownikowi pojazdu - T. S., pisemne wezwania do wskazania uwidocznionej na wykonanym przez fotoradar zdjęciu osoby kierującej pojazdem w miejscu i czasie zarejestrowanego wykroczenia wraz z drukiem oświadczenia do wypełnienia. Powyższe wezwania nie zostały jednak doręczone.

(dowód: wezwania k. 3 i 9)

W sprzeciwie od wyroku nakazowego wydanego przez Sąd Rejonowy w Zakopanem w 2 marca 2016 r. obwiniony podniósł, że doszło do nieprawidłowego przygotowania i ustalenia sprawcy wykroczenia ponieważ sam obwiniony nie kierował w dniu 2 lutego 2015 r. w W. samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...). Obwiniony powoływał się ponadto na fakt, iż to nie on jest właścicielem pojazdu, którym dopuszczono się popełnienia wykroczenia.

(dowód: sprzeciw od wyroku nakazowego z dnia 17 marca 2016 r. k. 20)

Obwiniony nie był przesłuchiwany w toku postępowania, albowiem będąc prawidłowo wezwany na termin rozprawy nie stawiał się. W piśmie z dnia 23 maja 2016 r. wniósł o odroczenie rozprawy z uwagi na wyjazd do USA. Sąd nie uwzględnił wniosku obwinionego uznając, iż wyjazd na który się powołuje, nie stanowi dostatecznej przyczyny dla jego uwzględnienia.

(dowód: pismo obwinionego k. 24)

Zastrzeżenia obwinionego opisane w sprzeciwie od wyroku nakazowego są bezpodstawne. Zarzut obwinionego T. S. co do tego, iż w dniu zdarzenia samochód A. o nr rej. (...) prowadzony był przez inną osobę, nie może znaleźć aprobaty w oczach sądu bowiem twierdzenia te nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Przekazane przez (...) Gminną zdjęcie wykonane z fotoradaru w dniu 2 lutego 2015 r. w zestawieniu z kserokopią fotografii przesłanej przez Urząd Gminy K. z całą pewnością obrazują wizerunek i wskazują na obwinionego T. S.. Stąd też twierdzenia obwinionego, iż to nie on był sprawcą wykroczenia, nie polegają na prawdzie. Natomiast zarzut obwinionego odnośnie tego, iż to nie on jest właścicielem pojazdu, nie ma dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy merytorycznego znaczenia. Uwidocznic bowiem należy, iż na zdjęciu wykonanym przez fotoradar wyraźnie widoczny jest pojazd marki A. o nr rej. (...), którego właścicielką jest żona oskarżonego H. S.. Obwiniony T. S. jest mężem właścicielki wskazanego wyżej pojazdu oraz jego użytkownikiem. Ponadto jak już to wspomniano zdjęcie wykonane z fotoradaru w dniu 2 lutego 2015 r. w zestawieniu z kserokopią fotografii przesłanej przez Urząd Gminy K. z całą pewnością obrazują wizerunek i wskazują na obwinionego, jako na sprawcę przedmiotowego wykroczenia.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie fotografii z zapisem prędkości, pisma Urzędu Gminy K. z fotografią odnośnie tożsamości obwinionego, które ocenić należy jako w pełni wiarygodne. Sporządzone one zostały przez uprawnione do tego podmioty, są miarodajne i nie ma jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania zawartych w nich informacji.

Odnośnie pozostałych dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, na podstawie których Sąd dokonał ustaleń faktycznych, a to pisma (...) w K. k. 9, notatki urzędowej k. 12, pisma Starostwa Powiatowego w N. wraz z fotografią H. S. k. 28-30, wezwania k. 3 i 9, należy ocenić je jako miarodajne i zasługujące na uwzględnienie. Sporządzone zostały przez uprawnione osoby, obrazują okoliczności w nich przedstawione. Żadna ze stron nie kwestionowała ich rzetelności. Zawierają one określony walor dowodowy uprawniający do odmowy uznania, iż to nie obwiniony T. S. kierując samochodem osobowym marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 2 lutego 2015 r. o godz. 13:37 w miejscowości W., przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 21 km/h.

Sąd zważył, co następuje:

T. S. obwiniony został o to, w dniu 2 lutego 2015r., o godzinie 13.37, w miejscowości W., kierując samochodem osobowym marki A., o numerze rejestracyjnym (...), przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 21 km/h.

Obwiniony wyczerpał w opisany sposób znamiona wykroczenia z art. 92a kw.

Stosownie do art. 5 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. (t.j. Dz. U. 1137 z 2012 r.) uczestnik ruchu znajdujący się na drodze ma obowiązek stosowania się także do znaków drogowych.

Nie budzi wątpliwości, że obwiniony T. S. w dniu 2 lutego 2015 r. prowadził samochód osobowy marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w W. co wynika z fotografii związanej z pomiarem prędkości zestawionej z pismem Urzędu Gminy K. z fotografią obwinionego. Zestawienie tych dowodów w sprawie z okolicznością, iż obwiniony jest mężem właścicieli pojazdu – H. S., daje możliwość jednoznacznie stwierdzić, iż widniejący na obu fotografiach wizerunek mężczyzny jest ze sobą tożsamy. Zatem stwierdzić należy, iż w przedmiotowej sprawie pozostaje oczywistym, że wykonane przez urządzenie rejestrujące, znajdujące się na wyposażeniu (...) w K. w dniu 2 lutego 2015 r. zdjęcie zarejestrowało jako sprawcę wykroczenia, polegającego na przekroczeniu prędkości w obszarze zabudowanym obwinionego T. S.. Z wiarygodnego wyniku pomiaru prędkości (k. 3), wprost wynika, że obwiniony prowadził pojazd z prędkością 71 km/h, a więc przekroczył prędkość dopuszczalną o 21 km/h. Zachowanie obwinionego było zawinione, bowiem w trakcie jazdy miał obowiązek kontrolować prędkość pojazdu tak by była dostosowana do ograniczeń wynikających ze znaków drogowych. Przekraczając dozwoloną w tym obszarze prędkość obwiniony naruszył dobro w postaci bezpieczeństwa i porządku w komunikacji.

Czyn obwinionego jest społecznie szkodliwy i zawiniony. Stopień winy i społecznej szkodliwości musi być odniesiony do wielkości przekroczenia prędkości. Obwiniony przekroczył prędkość dopuszczalną o 21 km/h. Dopuścił się tego w miejscu o znacznym natężeniu ruchu pojazdów i pieszych. Nie było żadnego powodu usprawiedliwiającego przekroczenie dopuszczalnej prędkości. Przeciw obwinionemu przemawia działanie z zamiarem bezpośrednim.

Sąd wymierzył obwinionemu T. S. za przypisane wykroczenie karę 100,- złotych grzywny. Wymierzając karę sąd miał na uwadze, że obwiniony swoim zachowaniem naruszył jeden z podstawowych zakazów dotyczących ograniczenia prędkości w obszarze zabudowanym jak również to, że do przekroczenia prędkości doszło w miejscu o znacznym natężeniu ruchu. Zdaniem sądu, wymierzona kara grzywny w pełni odpowiada stopniowi winy i społecznej szkodliwości jego czynu. Spełni ona cel wychowawczy, uświadomi obwinionemu naganność jego zachowania i spowoduje, że będzie zwracał baczną uwagę w trakcie jazdy na treść znaków drogowych.

Sąd zasądził od obwinionego 100,- złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania i 30,- złotych tytułem opłaty. Zdaniem sądu nie zachodzą podstawy do zwolnienia obwinionego od obowiązku zapłaty kosztów.

Przewodniczący